

בגונן מוחלט לעז' זכרם שלם רון קיט שילג טולג ווון נולטלת כל מוסס דמביין צון שממה צה'ר מילג פון

"ישמחו בר' במלכותו"

במנהגים כתוב: ורגלים לטיסים יושמו בך ישראל
אווהבי שוכר', וכן הוא ברוב סיורים.ותימא גודלה
היא שאין שיר' שמחה רך ברגלים. עד כאן. ולאו
קושיא היא, דלאו בשמחה גשמי דאלילה ושתיה
איידי', שהרי לא תיקנו לנו'ר יושמו בה ישראל'
דרהווה משמע בשמחות שבת איידי', אלא יושמו
בקבר ישראל', משומן דבשמחה רוחנית איידי',
ישםבו בהקב"ה.

סימן שאוהב הש"ת

יום השבת הוא זמן שמחה כביכול אצל הקב"ה, ע"כ מצווה לשבוחו בו, ובפרט בעת אמירת שירות והתשבחות. וכן דאיתא בספר הישר לר"ת, סימן לאורה בשמחו בשמחה אהובו. (תורת אבות, הס' ק מסלאים - שבת אות סד)

אם איניש יעל לביתה בחודוה ויקבל
אושפיזין בחודוה ואיניש ואתיה בחודה,
בוחאי שעחא שכינתא אמרת זה שלוי הוא.
(גראן)

"מאי טעמא אמר את שבתותי תשמרו ולא אמר את שבתי, משל למה"ז
למלך שהיתה לו כלה נאה וכל שבוע ושבועו מזמין יום אחד להיות
עמו, והמלך יש לו בניים ואוהבים, אמר להם הויאל וכן היא שמחה אתה
גם כו ביום שמחתי, כי בשלכם אני משתדל ואתם גם כו הדרו אותה"
(ספר הכהיר' המפורסם לרבי נחונייא בן הקנה אות קפא)

לשם כשמי בועל מלכותו

דרשו בספריו (גמברו, ז, ז) 'וביום שמחתכם אל ההשבותות', דבריו יט יש מצות שמהה, משא"כ בשבת שאין בו מצות ושמחה, ורק היישרואל כשם קובל על מלכותו יתברך בשמרות שבת, עי"ז ישמרו במלכותך תוכנו, וזה שמחתכם די'יקא. גם בשבת יש בו התגלות עתיקא שישראל קשורים בשורש ברצון העליון הכרחייתך וכוי, וזה בא השמחה ממיילא.

(פרי צדיק - לראש חודש אדר אותן ה)

להזכיר רק דברים משמחים

בתפקידות שבת אומרים רק דברים נושנחים
ומזיכרים נפלאות הבורא, וכן מבקרים וחמים
וחתנוים, כי בשבת צריך להיות שמח ונעלם, להודות
לאלא שנותן מנוחה לעמו ישראל, ולא שייה יום
חטעה ניתעת זעקה ויונן. (תשובה הרמב"ם - סימן קכח)

להיות שמה מואד בשבת קודש, ולבלוי להראות ח"ז שום עצות וdagha כל בשבת, ולהרבות בתעוני שבת מכל מי תגענו, הן אכילה ושותיה הן מלבושים כפי מה שיוכל כו', אשרי המשתדל לשמה בשבת כי עיקר כבוד שבת הוא השמה כ"ל. (ליקוטי מוהרן - תנינא סי' י)

בדברי מוהganת (ש"ה אות קנה): "בעת שהיא מרובה להוכיה אותה על זה להיות שמה בשבת. אז ענייתי ואמרתי אני חפץ ורוצה מאד להיות בשמחה בשבת (וכוונתי פה: אם אין זונה לשמחה בשבת, על כל פנים אין זונה מאד להיות בשמחה). וכך כבר שמעתי הרבה מפה מעלת הרzon והכיסופין וכו'). ענה ואמר להעלום: השמעתם מה שהוא אומר? היטיב אשר דבר!"

זהירות פג' ושבחו י' * שבת עולח ואינה
שפטקתם * מא' טעמא עונג הוא דכתיב ביה חריג'ים
טפוקין ואנן עלין מא' טעמא שמחה הוא דכתיב
ביה היכי דמי אין שעליין בגין דCKERו הורג' אכ' ט' גנץ-ה'

הנ' כוונת מרדיו

יומעהת פורים מאחרין ולא מקרים
ר זיירה בעא קומי ר אבוח ויעשו אותן
שבת א"ל לעשויות אותן ימי משה
שמחה את שמחתו תלויה בבד יצא זה
שמחתו תלויה בדי שםים

שישו ושמחו

וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראש חדשיכם
וביום שמחתכם אלו שבתות.
(ספריו - פרשת בהעלותך י)

שמחה לעליונים ותחתונים

שמה לאירועים זעירים. האי יומא הדוחת דעלאי ותתאי, قولא חדאן ביה, גלי ברכאנא בכלחו עולםני, כלחון מניה אתקנו, בהאי יומא ניזחא דחיבאי' וכמא ניזח דעלאי ותתאי, בהאי יומא ניזחא דחיבאי' (זהה ק' - פרשタ אמרו ח'ג' צד'). בוניטטן.

ההיא יונא חדותא הוה לעילא ותטא, חדותא
דכל חדוון, חדותא דכל מהימנותא ביה אשטכח.
(זונא"ק - פרשタ אמרו ח"ג קה)

**ביזמא דא דשבראה בעי בר נס למחדה בימם
רביליאא, וביע לתקנא פתרוא, ויעבד חידו לעילא
(זהור חדש - פרשת אחורי ח'א)
ותרתא.**

**בבא יומא דשבטה אהנשי כל צערא וכל רוגרא
כל דוחקה מכל עולם, בגין דאיו יומא דהילוא
דמלנא, דושמתין אהטספן בגונא דעלמא דאתה.
(ווע' ג' – פרשטי אמרו ח' ג' צה.)**

ונדיין/atossuf רוח ונשמה בא'ישראל על כל חד
זה. ובהיא נשמה תאיתרא נשיין כל עצמא
זמרבא וכו' אשורברם גב' חנובה ליעילא וקפתא.

(זהה"ק - פרשת ויקהיל ח'ב רד.)
ובבהוא תוספת החאן, יותנשי מנינוו כל מלין
חולן וכל צערין וכל עקרון.

וועל דא אטוסף נשמייה דחדו בשכטה.
 (ייר"ב אדרבא גזוא - ברשות הראשונים ג' רפח:)

עיקר השמחה בהארת הנשמה, דעתך הרשותה
ען עדן שהשמחה בעמוין, ולכן בשב"ק שבא
שמחה יונירה מגן עדן הוא זמן שמחה.

ב' יוכן שמחתכם זה שבת, **לכן יסד בראש תפלה** שבת ('שמה משה'), כלומו יכול לשמהו במתנה הולך, שורהה לו הקב"ה אוצר שבת לדעת כי אני **ה' מקדשכם**, ויכול לשמהו מזה.

(פירוש התפלה לרוקח)